

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Martina Kopy a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **Pohřebnictví Zlín, spol. s r. o.**
Filmová 412, 760 01 Zlín
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Regecem
V parku 2316/12, 148 00 Praha 4 – Chodov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2021. č. j. 18620/21/5000-10611-709567,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2021. č. j. 18620/21/5000-10611-709567, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 684 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Lukáše Regece do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Cenová regulace pohřebnictví je specifickým tématem. Jeho úprava není úplně jasná a jednoznačná. Soud se v této věci zabýval otázkou přestupkové odpovědnosti žalobkyně, která si příslušnou úpravu podle správních orgánů nesprávně vyložila. Vztáhla ji jen na položky jejích služeb, na které výslovně dopadaly výměry Ministerstva financí, které určovaly, co přesně cenové regulaci podléhá. Dostala za to pokutu. Podle správních orgánů totiž opomenula smysl a účel cenové regulace, v jehož světle regulace dopadala na mnoho

dalších dílčích služeb, jež žalobkyně poskytovala. Žalobkyně však podle soudu nepochybila. Výklad správních orgánů pro ni nebyl předvídatelný. Proto soud žalobě vyhověl.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Specializovaný finanční úřad provedl u žalobkyně kontrolu. Uložil jí poté pokutu ve výši 50 000 Kč. Žalobkyně totiž podle něj porušila povinnost podle zákona o cenách. Nevedla a neuchovávala kalkulace věcně usměrňovaných cen, které budou prokazovat dodržení pravidel regulace tři roky po skončení platnosti ceny zboží.
3. Žalobkyně konkrétně podle specializovaného finančního úřadu nevyhotovila a neuchovala v období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2018 kalkulace k několika cenám za své služby podle dvou výměrů Ministerstva financí. Konkrétně šlo o výměry č. 01/2017 ze dne 25. 11. 2016, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami s účinností od 1. 1. 2017 („výměr MF 2017“), a výměr č. 01/2018 ze dne 28. 11. 2017, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami s účinností od 1. 1. 2018 („výměr MF 2018“; oba výměry společně jako „výměry MF“).
4. První skutek se týkal ceny za služby *zpopelnění bez obřadu* (resp. kremace bez obřadu, jak tuto službu označovaly faktury žalobkyně). Do této částky žalobkyně zahrnula vyjma položek zpopelnění a uložení popele také další položky (administrativní činnost a vedení evidence, pomoc při návozu do krematoria, přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění a výdej urny). Tyto položky byly podle Specializovaného finančního úřadu nezbytné k uskutečnění prodeje regulované služby zpopelnění a uložení popele. Jejich výši však žalobkyně nedoložila kalkulací.
5. Dále žalobkyně nevyhotovila a neuchovala kalkulace k uplatněné ceně za službu *smuteční obřad v obřadní síni*, respektive za *pronájem obřadní místnosti pro smuteční obřady* ve smyslu výměrů MF. Smuteční obřad, který žalobkyně poskytovala, byl totiž obsahově shodný s regulovanou položkou pronájmu obřadní místnosti. Vymezovala ho podstata věci. Žalobkyně prodávala „poskytnutí“ obřadní místnosti s podmínkou využití dalších služeb (stálá květinová výzdoba, výstav, identifikace zemřelého, obřadník, řečník, smuteční oděv obřadníka, náklady na likvidaci květinové výzdoby a stuh, manipulace s rakví).
6. V neposlední řadě žalobkyně nevyhotovila a neuchovala kalkulace k uplatněným cenám za službu *pohřby pro obce*. Do ceny zahrnula mimo jiné i položky zpopelnění bez obřadu (kremace) včetně s ní spojených nezbytně nutných nákladů a vsyp zpopelněných ostatků na vsypovou loučku. Celková cena uplatněná za tyto služby kompletně podléhá cenové regulaci.
7. Žalobkyně se odvolala. Jádrem jejích námitek bylo, že žalovaný vykládá příliš extenzivně příslušné cenové předpisy. Kalkulace měla přesně k těm položkám, u nichž to výměry MF požadují. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 13. 5. 2021. č. j. 18620/21/5000-10611-709567 („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobkyně zamítl.
8. V reakci na odvolací námitky žalovaný nejprve odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 6. 2015, č. j. 52 Af 7/2015-107 („pardubický rozsudek“), za jehož použití označil odvolání žalobkyně za „spíše směsici komentářů k vybraným pasážím napadeného rozhodnutí a obsáhlých citací z rozsudků Nejvyššího správního soudu a odborné literatury než stručným a přehledným souhrnem žalobních bodů.“ Použil i slova pardubického rozsudku, podle kterého „[i] při formulaci žaloby tedy platí, že méně je více a že říci málo slovy mnoho je znakem velkých duchů,

právě tak jako neřící mnoha slovy nic je znakem těch malých (Francois de La Rochefoucauld).“

9. Pokud žalobkyně zahrnuje do regulované ceny další náklady, měla podle žalovaného povinnost zpracovat kalkulaci ceny. Pokud jde o první skutek, pak žalobkyně předložila kalkulaci jen k cenám za zpopelnění zemřelého a ostatků v rakvi a uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením včetně ceny urny, k ostatním účtovaným částkám ale nikoliv. Tyto ostatní ceny tvoří nezbytné náklady, které obviněná vynakládá k uskutečnění prodeje kremační služby zpopelnění bez obřadu. Tyto náklady tedy tvoří *náklady oběhu*, které jsou nedílnou součástí regulované ceny [§ 2 odst. 1 *in fine* § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách]. S danou službou úzce souvisí a bez nich by ji žalobkyně vůbec nemohla vyprodukovat, resp. ji vyprodukovat v požadované kvalitě.
10. Žalobkyně jednotlivé služby, které jí ukládá zákon o pohřebnictví (§ 13 a § 14), uplatnila ve svém ceníku pod označením *zpopelnění bez obřadu* (podle faktur „kremace bez obřadu“). Jde o určené podmínky § 2 odst. 1 zákona o cenách, které žalobkyně uplatňovala vůči kupujícím, a kterými jsou právě položky administrativní činnost, vedení evidence, pomoc při návozu do krematoria, přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění a výdej urny. Všechny tyto položky naplňují celkovou fakturovanou cenu, a proto podléhají cenové regulaci.
11. Pokud jde o druhý skutek, do ceny zboží v položkách *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady* lze podle žalovaného promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví, přiměřený zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li stanoveno jinak [§ 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách]. Žalobkyně sjednala cenu pro službu nazvanou v doložených cenících kremačních služeb „smuteční obřad s následným zpopelněním“, v doložených fakturách nazvanou jako „kremace s obřadem, hudba“. Zahrnuje do ní položky nezbytné k uskutečnění smutečního obřadu, který poskytovala s využitím dalších služeb. Jde o služby obsahově shodné s regulovanou položkou *pronájem obřadní místnosti pro smuteční obřady* podle výměrů MF. Jsou neoddělitelné od ceny pronájmu/poskytnutí. Proto jsou součástí ceny. Nelze-li danou službu bez těchto položek zakoupit, jsou i tyto položky součástí ceny za pronájem, tedy regulované ceny s nutnou kalkulací.
12. Do uplatněné ceny za smuteční obřad s následným zpopelněním žalobkyně zahrnuje i náklad spojený s jejím vlastním nájmem obřadní síně od Statutárního města Zlín („město Zlín“). Uplatňovala tedy finanční prostředky za svůj pronájem obřadní síně vůči kupujícím. Sice je sama nájemcem obřadní síně. A namítala, že jako nájemce může vstupovat do právního vztahu s třetími osobami výhradně na základě podnájemní smlouvy, kterou si s pronajímatelem nesjednává. Podle žalovaného je ale výklad předmětné položky *pronájem obřadní místnosti* nejednoznačný. Není jasné, zda regulaci podléhá cena sjednaná na základě smlouvy mezi vlastníkem nemovitosti (v předmětném případě městem Zlín) a jeho nájemcem, poskytovatelem pohřebních služeb (tedy žalobkyní), nebo cena ve vztahu nájemce – podnájemce (zákazník).
13. Vztah mezi vlastníkem nemovitosti (pronajímatelem) a nájemcem upravuje občanský zákoník. Termín „pronájem“ související s realitami zákon nezná, na rozdíl od nájmu či podnájem. Ačkoliv termín užitý ve výměrech MF nemá z právního hlediska žádný význam, lze usuzovat, že jeho užitím zamýšlel cenový regulátor vztah mezi poskytovatelem pohřební

služby, tj. žalobkyní jako prodávající, a zajišťovatelem pohřbu jako kupujícím. Tento vztah vychází z již existujícího nájemního vztahu s vlastníkem nemovitosti. Proto je třeba termín „pronájem“ vykládat jako „poskytnutí“ místnosti.

14. Pokud jde o poslední skutek a služby spojené s pohřbením, které zajišťuje obec podle právního předpisu o pohřebnictví („sociální pohřby“), jsou součástí rozsahu nákladů podle výměrů MF mimo jiné i nákladové položky – kremace a vsyp zpopelněných ostatků na vsypovou loučku, které žalobkyně z doložených faktur v ceně za sociální pohřby uplatňovala. Uvedená položka souvisí se službami souvisejícími se sociálními pohřby ve smyslu § 5 zákona o pohřebnictví a vyhlášky č. 277/2017 Sb., o postupu obce při zajištění slušného pohřbení („prováděcí vyhláška k zákonu o pohřebnictví“). Tudíž i tyto uvedené položky podléhají cenové regulaci formou věcného usměrňování cen. Jelikož výměry MF nestanoví jednoznačně, která úroveň prodeje této služby podléhá regulaci, pak jí podléhají prodeje této služby na všech jeho úrovních, tj. včetně vsypu zpopelněných ostatků a zpopelnění bez obřadu. Žalobkyně provozuje také veřejné pohřebiště. Je konečným příjemcem uplatněných cen za služby kremační, pohřební služby i hřbitovní služby (tzn. i vsyp zpopelněných ostatků poskytovaný prostřednictvím střediska správy hřbitovů). Vztahuje se na § 6 odst. 2 zákona o cenách.

III. Obsah žaloby

15. Žalobkyně poukazuje na § 2 odst. 1 zákona o cenách, podle kterého platí: „Cena se sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, popřípadě číselným kódem příslušné jednotné klasifikace, pokud tak stanoví zvláštní předpis (dále jen „určené podmínky“). *Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady* pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo.“ (zvýraznil soud).
16. Pro období, ve kterém probíhala cenová kontrola, měly relevanci výměry MF. Znění obou cenových věstníků je v relevantní části prakticky totožné. Oba cenové věstníky stanoví v části II. se seznamem zboží, u nějž se uplatňují věcně usměrňované ceny, následující:

„Do ceny zboží v položkách uvedených v této části lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví, přiměřený zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li dále stanoveno jinak. (...)“

Přiměřeným ziskem je zejména zisk (před zdaněním) spojený s výrobou a prodejem zboží podléhajícího věcnému usměrňování cen určený na pořízení hmotného a nehmotného majetku a pozemků, na zvýšení základního kapitálu, na tvorbu fondů, jejichž tvorba a naplňování je uloženo jinými právními předpisy. (...)“

7. (resp. 9.) Služby krematorií, z toho jen zpopelnění zemřelého a ostatků v rakvi, uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením včetně ceny urny, kromě služeb se stanovenými maximálními cenami podle části I. oddílu B položky č. 7

8. (resp. 10.) Pronájem obřadních místností pro smuteční obřady, kromě pronájmů se stanovenými maximálními cenami podle části I. oddílu B položky č. 8

9. (resp. 11.) Služby hřbitovní poskytované v souvislosti s pronájmem a užíváním veřejného pohřebiště (resp. hrobového místa dle znění výměru MF č. 01/2018), kromě služeb se stanovenými maximálními cenami podle části I. oddílu B položky č. 10

10. (resp. 12.) Pohřební služby, *pouze služby spojené s pohřbením*, které zajišťuje obec podle právního předpisu o pohřebnictví (§ 5 zákona č. 256/2001 Sb.)

Pro účely regulace cen platí: *Do věcně usměrňované ceny lze zahrnout pouze tyto položky:* použití chladicího boxu, zpracování žádosti o pohřbení, cena rakve a vložky do rakve případně cena transportního vaku, cena za úpravu lidských pozůstatků (umývání, holení stříhání, kosmetické úpravy), oblečení do šatů nebo rubáše, cena rubáše, uložení lidských pozůstatků do rakve včetně manipulace s rakví, přeprava lidských pozůstatků, cena za zpopelnění lidských pozůstatků v rakvi včetně uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením, cena za urnu, rozptyl nebo vsyp zpopelněných lidských pozůstatků nebo uložení urny do úložiště jednotlivých uren nebo uložení do hrobu nebo hrobky, ostatní náklady spojené se zajištěním uvedených činností.

Uvedené činnosti lze do ceny zahrnout pouze za podmínky jejich skutečného provedení. Při opakování stejné služby lze do ceny zahrnout cenu této služby pouze jednou. “

17. Žalobkyně zpracovala kalkulace pro služby, které cenové věstníky definují jako služby, u nichž se uplatňují věcně usměrňované ceny (viz část II. body 7.-10., resp. 9.-12. výměrů MF). Zároveň o těchto cenách vedla evidenci. Řádně zpracované kalkulace předložila Specializovanému finančnímu úřadu. Ten nezpochybnil správnost jejich sestavení a výpočtů. Spatřoval však porušení cenových předpisů v tom, že žalobkyně nezahrnula do kalkulací poskytovaných služeb také služby v cenových věstnících neuvedené a náklady oběhu.
18. Pokud jde o *zpopelnění bez obřadu*, je to ceníková služba. Jde o ucelený soubor několika činností z oblasti kremačních služeb, z nichž však cenové regulaci podléhají pouze některé. Výměry MF taxativně vymezují jako regulované pouze služby (a) zpopelnění zemřelého a ostatků v rakvi a (b) uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením (srov. znění výměrů MF výše v bodě 16 v jejich bodech 7. a 9.). Služby, které nepodléhají cenové regulaci, jsou (c) administrativní činnost, vedení evidence, (d) pomoc návozu do krematoria, (e) přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění a (f) výdej urny.
19. Žalobkyně tedy nezpracovala kalkulace pro služby, které výměry MF za regulované neoznačují. Žalovaný ale dovodil, že je žalobkyně měla do regulované ceny zahrnout. Jde podle něj o tzv. náklady oběhu, které s poskytovanou službou úzce souvisí. Podle žalobkyně ale jde o nepřipustné rozšiřování výčtu taxativně vymezených regulovaných služeb. Žalovaný dotváří a rozšiřuje podzákonné předpisy, což odporuje zásadě zákonnosti a principu právní jistoty. Žalobkyně se teprve od žalovaného dozvěděla, že samotný text výměrů MF nemá relevanci, a že správní orgány mohou v jakémkoliv rozsahu stanovit novou množinu regulovaných služeb. Je nepřipustné, aby pravidla hry nebyla předem jasně stanovená. Odnikud neplyne, že žalobkyně měla pojmy ve výměrech MF vykládat šířeji a ve svůj neprospěch, zvláště při užití ustálených legislativních pojmů a technik, kterými se definují taxativní výčty (např. pojmy „pouze“, „z toho jen“, „pouze služby spojené s“ atd.).
20. Ve vztahu k *pronájmu obřadních místností pro smuteční obřady* žalobkyně namítá, že si obřadní síň pronajímá od města Zlín. Provádí v ní smuteční obřady pro smuteční hosty na základě objednávky pohřebních služeb v souladu s příkazem vypravitele pohřbu. Smuteční obřady spočívají v těchto službách: poskytnutí stálé květinové výzdoby, výstava zemřelého, identifikace zemřelého, obřadník, řečník (včetně přípravy a přednesení smuteční řeči), smuteční oděv obřadníka, přijetí a instalace květinových darů, náklady na likvidaci květinových darů a stuh a manipulace s rakví.
21. Provádění smutečních obřadů ve smuteční síni v šíři výše uvedených činností podle žalobkyně není službou, která by podléhala cenové regulaci. Obřadní síň smutečním hostům za účelem provedení smutečního obřadu neprónajímá. ***Její vztah vůči třetím osobám spočívá v poskytování služeb, nikoliv v krátkodobém nájmu obřadní místnosti.*** Podle žalovaného nicméně tato služba obsahově odpovídá regulované položce *pronájem obřadních místností pro*

smuteční obřady podle výměrů MF. Podle žalobkyně však nelze zaměňovat **místo, kde poskytuje služby** třetím osobám, s místem, které se třetím osobám „pronajímá“ či jinak „poskytuje“, jak dovozuje žalovaný. O „pronájem“ či „poskytnutí“ místnosti by se jednalo jen tehdy, pokud by třetí osoby veškeré činnosti související s provedením smutečního obřadu zajišťovaly především samy. Analogicky tomu lze přirovnat pronájem kulturních domů nebo společenských sálů, které je možné krátkodobě pronajmout za účelem konání oslavy, svatby, smuteční hostiny atd. Výklad žalovaného by *ad absurdum* vedl k závěru, že pokud bude jistá osoba večer v restauraci, pronajímá si za tímto účelem židli a část jídelního stolu.

Poskytování služeb a pronájem prostor jsou dvě odlišné záležitosti.

22. Jde-li o *sociální pohřby*, žalobkyně poskytuje obcím při jejich zajišťování pohřební, kremační a hřbitovní služby. Vyhotovila a předložila kalkulace pro **pohřební služby** ve smyslu části II. bodu 10. (resp. 12) výměrů MF, nikoliv služby kremační či hřbitovní. Obcím pak vystavovala souhrnnou fakturu, ve které však účtovala i služby hřbitovní a kremační (vsyp zpopelněných lidských ostatků na veřejném pohřebišti – což je služba hřbitovní – a zpopelnění a uložení popele – což je služba kremační). Cenové předpisy žalobkyni ukládají povinnost věcně usměrňovat ceny u sociálních pohřbů **pouze pro pohřební služby**. Z ničeho nevyplývá povinnost zpracovat cenové kalkulace také pro služby kremační a hřbitovní. Cenová regulace na kremační a hřbitovní služby nedopadá.
23. Podle žalovaného však z formulace položek č. 10 (resp. 12.) v cenových věstnících lze dovodit množinu všech služeb, které obec v případě sociálních pohřbů musí zajistit. Žalovaný proto žalobkyni vytýká, že měla předložit kalkulace *ke všem službám*, které obci k zajištění sociálních pohřbů fakturovala (tj. také vsyp zpopelněných lidských ostatků na veřejném pohřebišti coby hřbitovní službu a zpopelnění a uložení popele coby kremační službu). To vše navzdory tomu, že cenové výměry v bodě 10., resp. 12. taxativně („*lze zahrnout pouze*“) vymezují, jaké položky lze zahrnout do věcně usměrňované ceny. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí sám deklaroval nejednoznačnost právní úpravy.
24. Žalobkyně také v odvolání namítla, že služba zpopelnění a uložení popele je již službou cenově regulovanou, ke které žalovanému cenové kalkulace předložila. Výklad žalovaného by vedl k absurdní situaci, že by v důsledku žalobkyně musela předkládat ke kontrole dvě cenové kalkulace na služby krematorií – jednu z titulu provozování krematoria, druhou z titulu zajišťování sociálních pohřbů.
25. Žalobkyně poté namítá, že cenová regulace dopadající na sociální pohřby je obecně nezákonná. Cenová regulace zasahuje do práva podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Chrání tím právo na zachování lidské důstojnosti (zajištění důstojného pohřbení) formulované v čl. 10 Listiny. Ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách taxativně stanoví podmínky, za kterých lze uplatnit cenovou regulaci. Jedinou možnou oporou pro cenovou regulaci v této věci může být podmínka § 1 odst. 6 písm. e) – vyžaduje-li to veřejný zájem spočívající v udržení vyváženého postavení prodávajícího a kupujícího u zboží zcela nebo zčásti dotovaného z prostředků státního rozpočtu nebo z jiných veřejných rozpočtů. Cenová regulace tu však nesplňuje požadavek dotované úhrady sociálních pohřbů. Obec, která chce dosáhnout proplacení sociálního pohřbu, musí přihlásit pohledávku za vypravení pohřbu do pozůstalostního řízení. K úhradě této pohledávky často dojde a sociální pohřeb se tak nehradí z veřejného rozpočtu.
26. V neposlední řadě žalobkyně namítá, že žalovaný porušil principy dobré správy, pokud odkázal na pasáž z pardubického rozsudku. Je to je neprofesionální, ponižující a neuctivé.

27. Žalobkyně poté ještě doplnila žalobu o odkaz na dopis Ministerstva financí ze dne 11. 11. 2021, adresovaný zástupcům krematorií, jehož předmětem je Cenové šetření v oblasti služeb krematorií („Dopis“). Podporuje podle jejího názoru žalobní tvrzení a poukazuje na zjevný rozpor mezi vnímáním množiny regulovaných činností ze strany žalovaného a jeho nadřízeného orgánu – Ministerstva financí.

IV. Vyjádření žalovaného

28. Žalobkyně cenu za službu *zpopelnění bez obřadu* (resp. kremace bez obřadu) *uplatňovala včetně položek, které si stanovila jako určené podmínky prodeje ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o cenách*. Současně se v případě těchto položek jednalo o tzv. *náklady oběhu*. Bez těchto položek žalobkyně nemohla zrealizovat prodej. Při jeho uskutečnění prodeje je musela vykonat, protože jí tyto povinnosti plynou ze zákona o pohřebnictví. Náklady, bez kterých by neuskutečnila prodej kremační služby, jsou nedílnou součástí regulované ceny. Proto musela doložit kalkulace ve smyslu § 11 zákona o cenách k celkové uplatněné ceně. Ta je proto *cenou regulovanou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o cenách spočívající* v tzv. věcném usměrňování cen. Položky č. 7, resp. 9 výměrů MF je proto třeba vykládat tak, že celková uplatněná cena za poskytnutí kremace bez obřadu je cenou regulovanou. V opačném případě by si při prodeji této služby mohl žalobce v položkách (c) až (f) „kompenzovat“ cenovou regulaci položek (a) a (b), čímž by účel cenové regulace zmařil.
29. Jde-li o *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady*, je třeba „*pronájem*“ vyložit *v souladu s účelem cenové regulace*, kterým je ochrana slabší strany (tj. kupujícího – vypravujícího pohřeb). Mínil se jím *spíše „poskytnutí“ místnosti*. Z účelu cenové regulace a z § 6 odst. 2 zákona o cenách vyplývá, že je *zapotřebí regulaci ceny této služby uplatnit na všech úrovních jejího prodeje*, aby kupující v ceně zaplatil skutečně pouze vynaložené ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk. V opačném případě by nedávala ochrana poskytnutá slabšímu subjektu cenovou regulací žádný smysl. Výměry MF nevymezují jednotlivé položky jen svým názvem, nýbrž *podstatou věci*.
30. Z předložených faktur plyne, že uplatněná cena za smuteční obřad s následným zpopelněním *zahrnovala i náklad spojený s nájmem obřadní síně*. Žalobkyně proto uplatňovala finanční prostředky za nájem obřadní síně vůči kupujícím. Poskytovala tedy služby *spočívající v pronájmu obřadních místností pro smuteční obřady*, protože *daná služba byla obsahově shodná s regulovanou položkou pronájmu obřadní místnosti pro smuteční obřady*. Prodávala „poskytnutí“ obřadní místnosti s podmínkou využití dalších služeb. Tyto další služby jsou položkami nezbytnými k uskutečnění smutečního obřadu. Jsou proto podle § 2 odst. 1 zákona o cenách určenými podmínkami ceny, která se reguluje prostřednictvím věcného usměrňování. Službu smuteční obřad nebylo možné bez těchto dalších služeb zakoupit.
31. Ve vztahu k *sociálním pohřbům* žalovaný pouze ve stručnosti uvádí, že z výkladu daných položek jednoznačně plyne, že *cenové regulaci podléhají všechny služby, které obec musí zajistit ve smyslu § 5 zákona o pohřebnictví a prováděcí vyhlášky k zákonu o pohřebnictví*. Cena za sociální pohřeb uplatňovaná vůči obci, zahrnující mimo jiné i kremaci a s ní spojené nezbytně nutné náklady, včetně vsypu na vsypovou loučku, je regulovanou cenou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o cenách v návaznosti na § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona. *Rozhodné je, kdo uplatňoval cenu za služby spojené s pohřbem vůči obci*. Z faktur vyplývá, že konečným příjemcem byla právě žalobkyně.
32. Neexistují zde dva (či více) možné výklady výměrů MF, ale jen jediný výklad, který odpovídá smyslu a účelu cenové regulace. Správní orgány musí ve své činnosti postupovat v souladu se zásadou zákonnosti a zavazují je všechny právní předpisy, které jsou součástí právního řádu. Nemohou posuzovat důvody, které k zavedení právní regulace vedly.

33. Vůči námitce na porušení principů dobré správy žalovaný uvedl, že i kdyby užití pasáže pardubického rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové odporovalo zásadám dobré správy, nejednalo by se o takovou vadu rozhodnutí, která by zakládala jeho nezákonnost.
34. K doplnění žaloby žalovaný uvedl, že Dopis nemá povahu stanoviska cenového orgánu a nevztahuje se k žalované věci.

V. Replika žalobkyně na vyjádření žalovaného

35. Žalobkyně ke *zpopelnění bez obřadu* uvádí, že pokud cenový orgán stanovil povinnost zpracovat pro konkrétní typ zboží (služby) závazný postup při kalkulaci ceny, pak odnikud nevyplývá povinnost zpracovávat kalkulace cen i pro zboží (služby), u kterých to výměry MF nevyžadují. Jestliže cenový orgán v cenovém věstníku vyjmenuje zcela specifickou, zákonem definovanou činnost, není žalobkyni zřejmé, odkud žalovaný dovozuje, že se regulují i jiné činnosti, které ve výměrech MF nejsou. Pokud žalovaný dovozuje povinnost žalobkyně regulovat i tyto explicitně neuvedené služby, jedinou možnou cestou je – s ohledem na zásadu zákonnosti a právní jistoty žalobkyně – změna výměrů MF. Cenová regulace představuje prolomení smluvní svobody, což je podle názoru Ústavního soudu derivát vlastnického práva, a proto musí být „opatřením výjimečným a akceptovatelným pouze za zcela omezených podmínek“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 19/13, bod 48).
36. Žalovaný po žalobkyni vlastně žádá, aby si domyslela obsah výměrů MF, a aby zpracovávala kalkulace pro služby, které v nich nejsou. Žalobkyně by však musela činit něco, co zákon neukládá. Toto „domýšlení“ by navíc vždy vedlo k její právní nejistotě, zda zpracovává kalkulace pro správnou množinu služeb. Negativní důsledky nedostatků právní úpravy, ať už jde o absenci příslušných norem, nebo jejich nesrozumitelnou formulaci, pokud jimi stát ukládá povinnosti občanům (jednotlivcům), nemohou nést právě jednotlivci (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu v ze dne 23. 11. 2004, č. j. 2 Afs 122/2004-69).
37. Žalobkyně nepronajímá obřadní síň. Z relevantního ustanovení výměrů MF (*pronájem obřadních místností pro smuteční obřady*) žalobkyně nemohla zjistit rozsah regulovaných služeb, jak je interpretuje žalovaný. Ten považuje za regulované všechny činnosti, do kterých nákladově (byť jen okrajově) vstupuje úhrada za pronájem obřadní místnosti žalobkyní. Pojem pronájem je ustálený. Z výměrů MF vyplývá vůle cenového regulátora uložit povinnost zpracovat kalkulaci ceny nájemného mezi vlastníkem (pronajímatelem) a nájemcem (žalobkyní) – tedy regulovat *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady*. Výklad žalovaného svědčí o jeho účelovém přístupu s cílem podřadit co nejvíce služeb pod cenovou regulaci. Pojmy „pronájem“ a pojem „poskytnutí“, na něž ho žalovaný předefinoval, jsou obsahově odlišné pojmy.
38. K *sociálním pohřbům* žalobkyně namítá, že zákon definuje, co jsou to pohřební služby, které zajišťuje obec při sociálních pohřbech. Ze zákona jsou pohřební služby odlišné od služeb kremačních a hřbitovních. Žalovaný tento rozdíl přehlíží. Tvrdí, že regulaci mají podléhat všechny služby spojené se sociálním pohřbem. V souladu se zněním výměrů MF však cenové regulaci musí podléhat pouze pohřební služby. Extenzivní výklad výměrů MF reálně vede ke změně a rozšíření seznamu regulovaných služeb obsažených v cenovém předpise. Výměry MF ale obsahují taxativní výčet regulovaných služeb. Žalovaný nemá pravomoc k tomu, aby je měnil. Žalovaný měl o nedostatečnosti cenové regulace informovat Ministerstvo financí a iniciovat u něj změnu výměrů MF, aby obsahovaly všechny služby krematorií podle zákona o pohřebnictví. Neměl brát iniciativu do svých rukou a v rozporu se zákonem o cenách *de facto* měnit na základě vlastního uvážení (extenzivním výkladem) cenový předpis.

VI. Duplika žalovaného

39. Žalovaný v duplice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 432/2017-44, podle nějž „[s]myslem regulování cen je dosažení takové ceny určitých komodit, která bude výrazem představ společnosti o přiměřené ceně, tedy o ceně, která bude nižší než cena, které by bylo dosaženo na neregulovaném trhu. (...) dochází k jejich regulaci na cenu „spravedlivou“. (...) Je tedy zjevné, že účelem cenové regulace je právě ochrana slabší strany (tedy strany, jejíž vyjednávací pozice stran ceny za dodávané služby je značně limitována).“ Ve světle tohoto smyslu a účelu je třeba přistupovat k výkladu jednotlivých ustanovení právní úpravy. Je žádoucí, aby správní orgány při výkladu výměrů MF zohledňovaly účel cenové regulace, kterým je ochrana odběratelů v postavení slabší smluvní strany.

VII. Jednání před soudem

40. Dne 17. 10. 2023 se u soudu konalo jednání. Obě strany shrnuly svá dosavadní stanoviska a odpovídaly na průběžné dotazy soudu ke skutkovému a právnímu základu věci. Pokud jde o náklady oběhu, podle žalobkyně podléhají regulaci jen ty z nich, které stanoví výměry MF. Zástupce žalobkyně také upozornil, že od 1. 1. 2021 došlo ke změně cenových předpisů, ze kterých cenový regulátor vypustil sociální pohřby a zpřesnil jednotlivé pojmy přesně ve směru, na který žalobkyně upozorňuje v žalobě. Na tvrzení žalovaného o možném obcházení cenové regulace zvýšením ceny u adresně neregulovaných položek služby *zpopelnění bez obřadu*, zástupce žalobkyně uvedl, že jde o nedokonalost výměrů MF. Podle žalobkyně odnikud neplatí výkladový princip, že je třeba vykládat cenové věstníky ve prospěch cenové regulace.
41. Soud také požadoval od zástupce žalobkyně vysvětlení fakturace části nájmu žalobkyně jejím zákazníkům. Podle zástupce žalobkyně se v kalkulacích „rozpadají“ náklady, které žalobkyně má na poskytnutí dané služby, tedy právě např. pronájem místnosti, vytápění, úklid, květinová výzdoba atd. Regulaci má ale podléhat jen vztah mezi městem Zlínem a žalobkyní. Pokud by to mělo být jinak, pak měly jinak znít i výměry MF. Soud se také ptal, proč žalobkyně vyhotovila kalkulaci pro *sociální pohřby*, pokud podle ní vůbec nepodléhají cenové regulaci. Podle zástupce žalobkyně šlo o opatrnost vedenou péčí řádného hospodáře.
42. Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že oproti jazykovému výkladu žalobkyně žalovaný upřednostňuje výklad s ohledem na účel použité právní úpravy a nutnost ochrany slabší strany. Soud se jí dotazoval, jestli by mohla objasnit konkrétní právní zdroj, ze kterého mohla žalobkyně dovodit, že i položky, které nepovažovala za cenově regulované, ve skutečnosti regulované jsou a spadají pod náklady oběhu. Zástupkyně žalovaného odkázala na § 2 odst. 1 zákona o cenách a body 40 a 59 rozhodnutí žalovaného. Znovu upozornila na riziko obcházení cenové regulace.
43. Soud poté přistoupil k dokazování. Nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení Dopisu k důkazu, protože se nevztahoval k úzce vymezenému předmětu věci. K důkazu poté soud ovšem provedl dopis města Zlín (Mgr. R. D., vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města Zlín) z 18. 3. 2021. Jde o odpověď týkající se pohřbů vypravovaných v souladu s § 5 zákona o pohřebnictví (tedy sociálních pohřbů). Uvádí se v ní, že:
- „od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 vypravilo statutární město Zlín celkem 21 pohřbů dle ustanovení § 5 zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ve znění pozdějších předpisů; od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 byla pravomocně ukončena 2 pozůstalostní řízení potvrzením nabytí dědictví dědicům po zůstavitelích, kterým vypravilo statutární město Zlín pohřby dle ustanovení § 5

zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ve znění pozdějších předpisů; od 1. 1. 2021 do 17. 3. 2021 (včetně) vypravitel městský úřad Zlín celkem 11 pohřbů dle ustanovení § 5 zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ve znění pozdějších předpisů; od 1. 1. 2021 do 17. 3. 2021 (pokud je nám známo) byla pravomocně ukončena 3 pozůstalostní řízení potvrzením nabytí dědictví dědicům po zůstavitelích, kterým vypravitel městský úřad Zlín pohřby dle ustanovení § 5 zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ve znění pozdějších předpisů; od 1. 1. 2021 do 17. 3. 2021 byly dobrovolně uhrazeny rodinným příslušníkem náklady 1 pohřbu vypraveného v r. 2021 statutárním městem Zlínem dle ustanovení § 5 zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ve znění pozdějších předpisů, a to před ukončením řízení o pozůstalosti.“

44. Podle zástupce žalobkyně to prokazuje, že existuje cesta, jak uhradit náklady vynaložené na sociální pohřby, aniž by bylo nutné vynakládat jakékoliv dotace. Na dotaz soudu zástupce žalobkyně souhlasil, že potvrzení nabytí dědictví lze chápat jako úhradu, protože se s pohledávkou města Zlín kalkulovalo v pozůstalostním řízení. Zástupkyně žalovaného setrvala na názoru, že sociální pohřby podléhají cenové regulaci. Další dokazování již soud neprováděl.
45. Po závěrečných návrzích a přerušení pro poradu senátu soud vyhlásil tento rozsudek.

VIII. Hodnocení věci

46. Žaloba je důvodná.
47. Soud se zaměřil na jednotlivé témata, kterých se týká žaloba, v jejichž světle strukturoval i odůvodnění tohoto rozsudku. Nejprve se proto věnoval otázce, zda žalobkyně spáchala přestupek v souvislosti s kalkulací služby *zpopelnění bez obřadu* (část VIII. 1), zda ho spáchala nevyhotovením kalkulace pro službu *smuteční obřady* (části VIII. 2), a zda ho spáchala nevyhotovením kalkulace pro *všechny služby, které obec musí zajistit v souvislosti se sociálními pohřby, kde se vypořádá i s námitkou, zda vůbec sociální pohřby podléhají cenové regulaci* (část VIII. 3). V neposlední řadě se zaměřil na otázku, zda odkaz na pardubický rozsudek porušoval principy dobré správy a měl případně dopad na zákonnost rozhodnutí žalovaného (část VIII. 4).

VIII. 1. Žalobkyně nemusela vyhotovit kalkulace pro položky služby zpopelnění bez obřadu, které výslovně nepředvídají výměry MF

48. *Na úvod je třeba jasně říci, co bylo hlavním východiskem soudu pro posouzení věci, jež žalovaný možná v potřebné míře nezohlednil. Pohybujeme se zde v oblasti správního trestání. Specializovaný finanční úřad i žalovaný totiž rozhodovali o přestupku žalobkyně. Měl spočívat v tom, že nevedla nebo neuchovávala evidenci o cenách podle § 11 zákona o cenách [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách]. Dostala za to pokutu. Ve skutečnosti tu tedy jde o řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“).*
49. *Z toho plyne, že v té věci lze vyjít i z ústavních pojmů v čl. 39 Listiny základních práv a svobod („Listina“) a čl. 7 Úmluvy. Plyne z nich, že jen zákon může stanovit, jaké jednání lze trestně postihovat. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva v té souvislosti zdůrazňuje, že jednotlivci musí ze znění právního ustanovení – a případně s pomocí výkladu v judikatuře nebo po obdržení odpovídající právní rady – vědět, jaké jednání či opomenutí může vést k jeho trestní odpovědnosti (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 11. 1996 ve věci *Cantoni proti Francii*, č. 17862/91, ze dne 12. 2. 2008 ve věci *Kafkaris proti Kypru*, č. 21906/04, nebo rozsudek velkého senátu ze dne 21. 10. 2013 ve věci *Del Río Prada proti Španělsku*, č. 42750/09). Podobně Nejvyšší správní soud, uvedl, že „[a]by postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít*

dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní.“ (rozsudek ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96). Předvídatelnost je proto při (správním) trestání naprosto klíčová.

50. *Z právě uvedeného mj. plyne, že skutkovou podstatu přestupku nelze dovozovat „pouze“ ze smyslu či účelu použité právní úpravy. Podobně nelze případné mezery v právu vyplňovat analogií v neprospěch obviněného, jestliže konkrétní jednání přímo a předvídatelně nezakazuje jasné ustanovení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014-22). Vinu pachatele lze totiž konstatovat skutečně jen a pouze v souvislosti s takovým jednáním, o němž mohl v době, kdy se ho dopouštěl, důvodně předpokládat, že jde o jednání trestné (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 2278/07, či nález Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 698/19). Nejde tu o zjednodušující textualismus či bezduchý formalismus, ale o důležitou ústavní pojistku možného (správního) trestání.*
51. *Podle § 1 odst. 1 zákona o cenách platí, že se tento zákon „vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen ‚zboží‘) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz.“ Ustanovení § 3 zákona o cenách vysvětluje, že se regulací cen „rozumí (...) usměrňování výše cen (...)“. (§ 3 odst. 1; zvýraznil v souvislosti s touto věcí soud). Rozhodnutí cenových orgánů podle zákona o cenách zavazují okruh adresátů, který tato rozhodnutí vymezují (§ 3 odst. 2).*
52. *V § 2 zákon o cenách upravuje sjednávání ceny. Podle jeho odstavce 1 se cena „sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, popřípadě číselným kódem příslušné jednotné klasifikace, pokud tak stanoví zvláštní předpis (dále jen ‚určené podmínky‘). Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo.“ (zvýraznil soud). Ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách poté obsahuje definici ekonomicky oprávněných nákladů, za které „se považují (...) náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží, (...)“. (zvýraznil soud).*
53. *Podle § 10 odst. 1 zákona o cenách „[c]enové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2, (...) zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, (...), pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn.“ (zvýraznil soud). Ustanovení § 10a stejného zákona obsahuje úpravu postupu Ministerstva financí při cenové regulaci. Podle odst. 1 „Ministerstvo financí zveřejňuje cenová rozhodnutí podle § 10 odst. 1 v Cenovém věstníku; sdělení o jejich vydání vyhláší ve Sbírce zákonů podle zvláštního právního předpisu. Cenový věstník je veden v elektronické i listinné podobě, přičemž obě podoby mají stejné právní účinky.“ V souladu s § 10a odst. 2 zákona o cenách cenové rozhodnutí „nabývá platnosti dnem jeho zveřejnění v Cenovém věstníku a účinnosti dnem stanoveným v cenovém rozhodnutí, nejdříve však dnem jeho zveřejnění. Zveřejněním se rozumí den zpřístupnění Cenového věstníku, který je uveden v jeho záhlaví na portálu veřejné správy.“*
54. *Přestupku, který měla žalobkyně spáchat, se dopustí právnická osoba, pokud jako prodávající nevede nebo neuchovává evidenci o cenách podle § 11 zákona o cenách [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách]. Uvedený § 11 odst. 1 zákona o cenách ukládá prodávajícím povinnost vést evidenci o cenách uplatňovaných při prodeji, pokud jde o ceny podléhající věcnému usměrňování cen, [§ 11 odst. 1 písm. b)]. Podle § 11 odst. 2 zákona o cenách prodávající musí „uchovávat evidenci o cenách podle odstavce 1, (...) a kalkulace cen uvedených v odstavci 1*

písm. b), prokazující dodržení pravidel regulace tři roky po skončení platnosti ceny zboží. Prováděcí právní předpis stanoví rozsah údajů prokazujících výši a dobu uplatňování cen a u zboží podléhajícího věcnému usměrňování ceny strukturu kalkulace ceny.“

55. *Zákonnou povinností žalobkyně, kterou měla porušit, tedy bylo – zjednodušeně řečeno – vést evidenci o cenách podléhajících věcnému usměrňování cen [§ 11 odst. 1 písm. b)] v souladu s cenovým rozhodnutím Ministerstva financí zveřejněném v cenovém věstníku [§ 10a odst. 1 ve spojení s § 10], které ji zavazovalo (§ 3 odst. 2), přičemž součástí sjednávané ceny mohly – ale nemusely – být i náklady oběhu coby součást tzv. určených podmínek [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 7 písm. a)].*
56. *Soud to vykládá tak, že žalobkyně měla mít kalkulaci o cenách odpovídající výměřům MF, přičemž právě výměry MF měly jasně určovat, jaké konkrétní položky či případně které specifické náklady oběhu jsou nutnou součástí věcně usměrňované ceny. Podle soudu to vše nelze vykládat tak, že žalobkyně měla mít kalkulaci i k jiným položkám, než které zmiňují výměry MF, protože k těm výslovně ve výměrech MF zmíněným přistupuje – přímo ze zákona – povinnost doplňovat i nijak blíže nespecifikované určené podmínky prodeje či náklady oběhu. Podle soudu by je musely výměry MF přesně konkretizovat (obdobně jako to činí v jejich fakultativní úpravě citované níže v bodě 59). Bylo by totiž jinak nepředvídatelné, co vše pod tyto neurčité pojmy (ne)podřadit. S ohledem na to, že opomenutí zahrnout do kalkulace něco, co tam má být, může vést ke správnímu trestu, to ovšem musí být nade vší pochybnost jasné. Nelze to dotvářet výkladem žalovaného.*
57. *Žalobkyně proto podle soudu postupovala správně, pokud se držela výměřů MF a vyhotovila kalkulaci podle nich. Soud pro přehlednost opakuje, že služba zpopelnění bez obřadu nabízená žalobkyní zahrnovala tyto položky: (a) zpopelnění zemřelého a ostatků v rakvi, (b) uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením vč. ceny urny, (c) administrativní činnost a vedení evidence, (d) pomoc při návozu do krematoria, (e) přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění, a (f) výdej urny.*
58. *Výměry MF v bodě 7, resp. 9 ovšem jasně stanovily, že cenové regulaci podléhají „služby krematorií, z toho jen zpopelnění zemřelého a ostatků v rakvi, uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením včetně ceny urny, kromě služeb se stanovenými maximálními cenami podle části I. oddílu B položky č. 7.“ (zvýraznil soud). Soud souhlasí se žalobkyní, že z použití slov „z toho jen“ vyplývá, že jiné služby krematorií povinnému (obligatornímu) cenovému usměrňování nepodléhají. Žalobkyně proto důvodně mohla vycházet z toho, že evidenci musí mít a uchovávat ji jen k položkám pod písmeny (a) a (b).*
59. *Výměry MF navíc dodávaly: „Pro účely regulace cen platí: Do věcně usměrňované ceny lze zahrnout pouze tyto položky: použití chladicího boxu, zpracování žádosti o pohřbení, cena rakve a vložky do rakve případně cena transportního vaku, cena za úpravu lidských pozůstatků (umývání, holení stříhání, kosmetické úpravy), oblečení do šatů nebo rubáše, cena rubáše, uložení lidských pozůstatků do rakve včetně manipulace s rakví, přeprava lidských pozůstatků, cena za zpopelnění lidských pozůstatků v rakvi včetně uložení popele do pevně uzavíratelné urny s označením, cena za urnu, rozptýl nebo vsyp zpopelněných lidských pozůstatků nebo uložení urny do úložiště jednotlivých uren nebo uložení do hrobu nebo hrobky, ostatní náklady spojené se zajištěním uvedených činností. Uvedené činnosti lze do ceny zahrnout pouze za podmínky jejich skutečného provedení. Při opakování stejné služby lze do ceny zahrnout cenu této služby pouze jednou.“*

60. Ze slov „lze zahrnout“ podle soudu plyne pouhá možnost, nikoliv povinnost poskytovatelů služeb krematorií zahrnout některou z uvedených položek do věcně usměrňované ceny. Jde o *nepovinné (fakultativní)* položky. Současně z toho plyne, že jiné než povinné a nepovinné položky poskytovatelé služeb krematorií do věcně usměrňovaných cen ani nesmí zahrnout. Přestupkovou odpovědnost však každopádně může podle soudu založit jen *porušení existující povinnosti zahrnout do věcně usměrňovaných cen některou z povinných (obligatorních) položek uvedených ve výměrech MF*. Nelze ji zakládat na opomenutí učinit něco, co zákon jako závaznou povinnost nevyžaduje.
61. Byť tedy žalobkyně coby součást služby *zpopelnění bez obřadu nabízela i* přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění [položka pod písmenem (e)], což by mohlo odpovídat fakultativní položce „použití chladicího boxu“, a je otázkou, zda obecně vymezená administrativní činnost a vedení evidence [položka pod písmenem (b)] nemohla zahrnovat i další fakultativní položku „zpracování žádosti o pohřbení“, nelze podle soudu říct, že by z toho důvodu žalobkyně *povinně (obligatorně)* musela mít k těmto *nepovinně (fakultativně)* usměrňovaným cenám kalkulaci. Ostatně – což je právně důležité – žalovaný takto ani své závěry neodůvodňoval (použil argumenty uvedené v bodě 62 níže). Navíc je třeba upozornit na další podmínku výměrů MF, že uvedené činnosti lze do ceny zahrnout pouze za podmínky jejich skutečného provedení. Jestliže tedy žalobkyně vyhotovila kalkulace jen pro položky (a) a (b), jak to podle výměrů MF povinně (obligatorně) musela učinit, a nepřipojila je k položkám (c) až (f), přičemž žalovaný ani netvrdil, že jde o některou z *nepovinných (fakultativních)* položek z výčtu v závěru použitého ustanovení výměrů MF, pak podle soudu neporušila povinnost popsanou v bodech 55 a 56 výše.
62. Podle žalovaného si žalobkyně *položky (c) až (f) stanovila jako určené podmínky prodeje ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o cenách* a současně se v případě položek (c) až (f) jednalo o *náklady oběhu* (viz bod 59 rozhodnutí žalovaného).
63. První argument tedy zřejmě míří na to, že jde u těchto položek o cenu sjednanou pro zboží vymezené jinými podmínkami sjednanými dohodou stran (§ 2 odst. 1 zákona o cenách). Tento argument ovšem podle soudu neobstojí. Nelze ze zřetele ztrácet závazné výměry MF. Jak již soud výše vysvětlil, výměry MF vyčerpávajícím (taxativním) způsobem stanoví, jaké položky jsou povinně (obligatorně) předmětem cenové regulace. Stejně tak vyčerpávajícím (taxativním) způsobem stanoví, jaké položky cenové regulaci podléhají nepovinně (fakultativně). Z jejich formulace pak lze dovozovat, že jiné položky součástí věcně usměrňované ceny být nesmí. *Dohoda stran tedy nemůže vést k rozšíření těchto vyčerpávajících (taxativních) výčtů.*
64. Podle soudu navíc u služby *zpopelnění bez obřadu* prodávané žalobkyní položky (c) až (f) nejsou „podmínkami“ položek (a) a (b). Jde jednoduše o samostatně stojící složky celkové ceny, za kterou žalobkyně danou službu poskytuje. Jen položky (a) a (b) poté podléhají povinně (obligatorní) cenové regulaci. Argumentace žalovaného, že si nejde položky (c) až (f) zakoupit samostatně, a z toho důvodu mají také podléhat cenové regulaci, proto podle soudu neobstojí. Chybí jí předvídatelný právní základ. Soud ani nesouhlasí s argumentací žalovaného, že by žalobkyně mohla obcházet cenovou regulací tím, že si cenu u položek (c) až (f) navýší. Jak uvedl zástupce žalobkyně při jednání, jde jednoduše o nedokonalost právní úpravy cenové regulace. Výklad žalovaného by vedl k *nežádoucímu rozšiřování cenové regulace* i na ceny, které jí ani podle cenových orgánů podléhat nemají. Cenová regulace je zásahem do práva podnikat podle čl. 26 Listiny. Musí se proto omezovat jen na nezbytné případy, kryté legitimními cíli, jež cenová regulace sleduje. Soud opět dodává, že tyto

nezbytné případy zde vymezují na základě zákonného zmocnění výměry MF. Argument žalovaného, že položky (c) až (f) služby *zpopelnění bez obřadu* jsou určenými podmínkami prodeje, a z toho důvodu podléhají cenové regulaci, proto není důvodný.

65. To z obdobných důvodů platí i pro argument, že jde o náklady oběhu. Opět totiž nelze dát bokem, jak v této věci zněly výměry MF, coby *cenová rozhodnutí Ministerstva financí zveřejněná v cenovém věstníku na základě § 10a odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o cenách, která žalobkyni zavazovala podle § 3 odst. 2. Podle soudu je předvídatelné, pouze pokud výměry MF specifikují, jaké konkrétní náklady oběhu podléhají cenové regulaci. To ostatně činí – aniž by to tak výslovně označovaly – v závěru jejich ustanovení aplikovaných v této věci, kde vyčerpávajícím způsobem (taxativně) vypočítávají, jaké položky do věcně usměrňované ceny lze zahrnout (v úvodu části II. výměry MF opět jen neurčitě říkají, že „[d]o ceny zboží v položkách uvedených v této části lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady (...) oběhu zboží doložitelné z účetnictví, (...), není-li dále stanoveno jinak.“ (zvýraznil soud).*
66. Z toho plyne, že jiné položky do věcně usměrňovaných cen zahrnout nelze. Ve správním trestání pak nelze vycházet z toho, co Specializovaný finanční úřad nebo žalovaný (ne)budou za náklady oběhu považovat. Musí to být předem jasné z použité úpravy, tj. zde z výměrů MF. Soud navíc znovu upozorňuje na nepovinnou (fakultativní) povahu zahrnutí určitých položek podle závěru použitých ustanovení výměrů MF. Přestupkovou odpovědnost by podle něj mohla založit jen jejich povinná (obligatorní) povaha, vyjádřená např. formulací „Do věcně usměrňované ceny *musí být zahrnuty*“ tyto položky tvořící náklady oběhu.
67. Při jednání zástupkyně žalovaného ještě odkázala na bod 40 jeho rozhodnutí, který odkazuje na přílohu č. 1 k vyhlášce č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon o cenách. Tato příloha upravuje strukturu kalkulace ceny u zboží podléhajícího věcnému usměrňování ceny. Minimální rozsah položek kalkulace cen musí podle ní obsahovat tyto položky: „(1) Přímý materiál, (2) Přímé mzdy, (3) Ostatní přímé náklady, (4) Nepřímé náklady, Z toho: (a) Výrobní režie, (b) Správní režie, (c) Odpisy, u pronajatého majetku výše nájemného, (5) Ostatní náklady, (6) Zisk, (7) Cena celkem.“ Z toho ale opět podle soudu neplyne jasná a předvídatelná povinnost, jejíž nesplnění by zakládalo přestupkovou odpovědnost žalobkyně, že musí mít kalkulaci o cenách zahrnující položky (c) až (f) služby *zpopelnění bez obřadu*. Dané ustanovení přílohy k vyhlášce č. 450/2009 Sb. jen vymezuje strukturu kalkulace cen u zboží podléhajícího věcnému usměrňování ceny. Nic více, nic méně. Nevymezuje, co přesně podléhá cenové regulaci. To u služeb krematorií činí výměry MF. A ty podle soudu žalobkyně dodržela.
68. Námitky žalobkyně, podle kterých nemusela zpracovávat kalkulace a vést evidenci k položkám služby *zpopelnění bez obřadu*, u nichž to výslovně neplynulo z výměrů MF [tj. k položkám (c) administrativní činnost a vedení evidence; (d) pomoc při návozu do krematoria; (e) přechodné uložení rakve do chladicího zařízení po převzetí ke zpopelnění; (f) výdej urny], jsou tedy důvodné. Žalobkyně nespáchala přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách, spočívající v tom, že u těchto položek nevedla nebo neuchovávala evidenci o cenách podle § 11 zákona o cenách. V případě uvedených položek totiž takovou povinnost neměla.

VIII. 2. Smuteční obřady zajišťované žalobkyní nespádají pod položku pronájmu obřadních místností pro smuteční obřady ve smyslu bodů 8. (resp. 10.) výměrů MF

69. Druhá část žalobních námitek se týká *výkladu pojmu pronájem obřadních místností pro smuteční obřady*, který podle bodů 8., resp. 10. výměrů MF podléhá cenové regulaci. Podle žalovaného žalobkynina služba *smuteční obřad* obsahově odpovídala této regulované

položce, protože žalobkyně prodávala (poskytovala) obřadní místnosti s podmínkou využití dalších služeb (stálá květinová výzdoba, výstav, identifikace zemřelého, obřadník, řečník, smuteční oděv obřadníka, náklady na likvidaci květinové výzdoby a stuh, manipulace s rakví).

70. Žalovaný sám uznával, že výklad dané položky není jednoznačný. Není totiž jasné, zda regulaci podléhá cena sjednaná na základě smlouvy mezi vlastníkem nemovitosti (městem Zlín) a jeho nájemcem, poskytovatelem pohřebních služeb (žalobkyní), nebo cena ve vztahu nájemce – podnájemce (zákazník). Podle žalovaného užitím pojmu pronájem zamýšlel cenový regulátor upravit vztah mezi poskytovatelem pohřební služby, tj. žalobkyní jako prodávající, a zajišťovatelem pohřbu jako kupujícím. Tento vztah vychází z již existujícího nájemního vztahu s vlastníkem nemovitosti. Proto je podle žalovaného třeba termín „pronájem“ vykládat jako „poskytnutí“ místnosti. Žalovaný odkazoval na smysl cenové regulace a § 6 odst. 2 zákona o cenách, podle kterého věcné usměrňování cen platí pro všechny prodávající určeného druhu zboží.
71. Soud opět připomíná, že tu jde o věc správního trestání. Nejednoznačná právní úprava nemůže být základem pro trestní postih, jak již soud výše vysvětlil. Není-li jednoznačná, pak není předvídatelná. A předvídatelnost právní úpravy je nutným předpokladem trestního postihu podle čl. 39 Listiny a čl. 7 Úmluvy. Jestliže tedy sám žalovaný uznává, že je výklad použité položky nejednoznačný, nemohl ji vyložit k tíži žalobkyně. Jak žalobkyně naopak správně namítá, měl za použití výkladového principu *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch svobody) zvolit výklad, který chrání více práva žalobkyně a jde v její prospěch. Ve výsledku totiž žalobkyně nepostupovala v rozporu s výměry MF, ale s výkladem žalovaného. To pro shledání viny z přestupku nepostačuje.
72. Není-li tedy jasné a předvídatelné, zda pojem *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady* dopadá na nájemní vztah mezi žalobkyní a městem Zlín i vztah žalobkyně vůči lidem, jímž poskytuje své služby, pak je třeba v souladu s principem *in dubio pro libertate* zvolit výklad, že toto ustanovení dopadá jen na vztah mezi žalobkyní a městem Zlín. Nehraje proto ani roli, zda žalobkyně svůj náklad v podobě nájemného placeného městu Zlín „rozpouštěla“ v ceně služeb fakturovaných jejím klientům.
73. Z právě uvedeného také plyne, že tím spíše nelze pojem *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady* „přeformulovat“ na „poskytnutí obřadní místnosti“, což už je s ohledem na skutkový základ této věci úplně nepředvídatelný výklad. Služba *smuteční obřady* zahrnovala stálou květinovou výzdobu, výstavu zemřelého, identifikaci zemřelého, obřadníka, řečníka (včetně přípravy a přednesení smuteční řeči), smuteční oděv obřadníka, přijetí a instalaci květinových darů, náklady na likvidaci květinových darů a stuh i manipulaci s rakví. Mezi takovouto službu a pronájem obřadní místností rovnítko dát nelze. Už by se to vymykalo rozumnému a předvídatelnému výkladu výměrů MF. Výkladový závěr, že takto popsaná služba se ve skutečnosti rovná pronájmu obřadních místností pro smuteční obřady, už by opět vedl k nepřipustnému rozšiřování trestní represe.
74. Nic na tom nemění ani odkaz žalovaného na § 6 odst. 2 zákona o cenách (viz bod 70 výše), ze kterého podle soudu neplyne, že služba smuteční obřad, jak ji žalobkyně popisuje a nabízí, spadá pod položku *pronájem obřadních místností pro smuteční obřady* ve výměrech MF. Soud navíc plně souhlasí s argumenty žalobkyně, že běžný výklad slova „pronájem“ – ale i slovního spojení „poskytnutí místnosti“, které do výkladu dané položky výměrů MF prosazuje žalovaný – znamená, že si třetí osoba (nájemce) veškeré činnosti související s provedením smutečního obřadu zajišťuje především sama.

75. Soud proto i v této části shledává námitky žalobkyně důvodnými. Nelze dojít k předvídatelnému závěru, že by smuteční obřady zajišťované žalobkyní spadaly pod položku *pronájmu obřadních místností pro smuteční obřady* ve smyslu bodů 8., resp. 10. výměrů MF. Žalobkyně proto neměla povinnost pro službu smuteční obřady vyhotovovat kalkulaci a vést evidenci ve smyslu § 11 zákona o cenách. Neměla-li tuto povinnost, nemohla ji ani porušit a spáchat tím přestupek, z jehož spáchání žalovaný a Specializovaný finanční úřad shledali její vinu.

VIII. 3. Sociální pohřby podléhají cenové regulaci, ale v této věci jí podléhaly jen v rozsahu vymezeném výměry MF

76. První otázka, na kterou soud hledal odpověď v reakci na námitky žalobkyně týkající se sociálních pohřbů, zní, zda vůbec sociální pohřby podléhají cenové regulaci. Ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách vyčerpávajícím (taxativním) způsobem stanoví, v jakých případech mohou cenové orgány přistoupit k cenové regulaci. V této věci připadá v úvahu jen důvod podle § 1 odst. 6 písm. e), podle kterého lze regulovat ceny, „vyžaduje-li to veřejný zájem spočívající v udržení vyváženého postavení prodávajícího a kupujícího *u zboží zcela nebo zčásti dotovaného z prostředků státního rozpočtu nebo z jiných veřejných rozpočtů.*“ (zvýraznil soud).
77. Žalobkyně tvrdí, že sociální pohřby vůbec nelze regulovat, protože tu není splněna podmínka dotace z veřejných rozpočtů. Obce totiž podle ní mohou dosáhnout na úhradu pohledávek za provedené sociální pohřby z pozůstalosti, jestliže se přihlásí do pozůstalostního řízení. Soud k tomu provedl i dokazování. Vyplynulo z něj, že v roce 2020 a úvodu roku 2021 několik pozůstalostních řízení, do kterých město Zlín přihlásilo svoji pohledávku, skončilo potvrzením o nabytí dědictví a v jednom případě pohledávku dobrovolně uhradil rodinný příslušník zemřelého.
78. To sice ukazuje na možnou cestu, kterou se obce mohou vydat, ale podle soudu to nevylučuje, že minimálně zčásti může být financování sociálních pohřbů z veřejného rozpočtu obcí nutné. Pozůstalostní řízení takto nemusí vždy skončit. Na to ostatně pamatuje § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví, podle kterého obec musí v případě neúspěšného pozůstalostního řízení uplatnit pohledávku u Ministerstva pro místní rozvoj. Navíc tu jde primárně o regulaci ceny, kterou si žalobkyně účtuje od obce, a kterou jí bude muset obec vyplatit. Až následně bude obec řešit, zda se nedomůže náhrady této částky vynaložené z veřejného rozpočtu v pozůstalostních řízeních. Soud má proto podmínky § 1 odst. 6 písm. e) zákona o cenách za splněné. *Sociální pohřby cenové regulaci podléhaly.* Žalobkyně k nim ostatně vyhotovovala kalkulaci a evidovala ceny, byť tvrdí, že to činila jen z procesní opatrnosti. Její námitka, že sociální pohřby vůbec nepodléhaly cenové regulaci, proto není důvodná.
79. Pokud však jde o rozsah, v jakém sociální pohřby podléhaly cenové regulaci a k čemu tedy měla žalobkyně mít kalkulace, to už je jinou otázkou. Žalovaný rozhodl, že *cenové regulaci podléhají všechny služby, které obec musí zajistit ve smyslu § 5 zákona o pohřebnictví a prováděcí vyhlášky k zákonu o pohřebnictví.* Proto podle něj cena uplatňovaná vůči obci za sociální pohřeb, zahrnující mimo jiné i kremaci a s ní spojené nezbytně nutné náklady, včetně vsypu na vsepovou loučku, je regulovanou cenou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o cenách ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona. První z těchto ustanovení zmiňuje věcné usměrňování cen jako jeden ze způsobů regulace cen. Druhé stanoví, že věcné usměrňování cen spočívá ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen, přičemž touto

podmínkou podle daného písmene je závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

80. Pro tento výklad ovšem platí, co již soud uvedl ke službě *zpopelnění bez obřadu* (viz obdobně body 48 až 56 výše). Nelze dát bokem výměry MF, které v položce 10., resp. 12. uvádí, že regulaci podléhají „Pohřební služby, *pouze služby spojené s pohřbením*, které zajišťuje obec podle právního předpisu o pohřebnictví (§ 5 zákona č. 256/2001 Sb.).“ Odkaz v závorce míří na sociální pohřby. Žalobkyně správně upozorňuje na to, že podle zákona o pohřebnictví lze rozlišovat (a) pohřební služby (hlava II díl 1 zákona o pohřebnictví), (b) kremační služby (hlava II díl 3 zákona o pohřebnictví) a (c) hřbitovní služby (hlava III). K tomu je ještě třeba připočítat (d) balzamaci a konzervaci (hlava II díl 2 zákona o pohřebnictví; ke všemu viz § 1 zákona o pohřebnictví). A pokud výměry MF říkají, že cenová regulace dopadá „pouze na služby spojené s pohřbením“, pak v tomto kontextu byl jediným myslitelným – a hlavně předvídatelným – výklad, že cenová regulace nedopadá na kremační a hřbitovní služby.
81. Ustanovení § 5 odst. 2 zákona o pohřebnictví sice vysvětluje, že pokud obec zajišťuje pohřbení těla zemřelého zpopelněním, je jeho součástí uložení urny s lidskými ostatky na veřejném pohřebišti. Jestliže ovšem Ministerstvo financí rozhodlo, že regulaci budou podléhat jen pohřební služby, pak toto nemá na rozsah povinností žalobkyně vliv. Nebylo by pro ni za daných okolností jednoznačně předvídatelné, že má vyhotovovat kalkulace ke *všem službám spojeným se sociálními pohřby, jak příslušnou úpravu vyložil žalovaný*.
82. Výklad žalovaného, že cenové regulaci podléhají všechny služby spojené se sociálním pohřbem, tedy podle soudu nelze odnikud dovodit. Není to přitom v rozporu se smyslem a účelem regulace cen, který hájí žalovaný. Je jím s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 432/2017-44: „dosažení takové ceny určitých komodit, která bude výrazem představ společnosti o přiměřené ceně, tedy o ceně, která bude nižší než cena, které by bylo dosaženo na neregulovaném trhu. (...) dochází k jejich regulaci na cenu „spravedlivou“. (...) Je tedy zjevné, že účelem cenové regulace je právě ochrana slabší strany (tedy strany, jejíž vyjednávací pozice stran ceny za dodávané služby je značně limitována).“
83. Tato spravedlivá cena odrážející představu společnosti o přiměřené ceně, která chrání slabší stranu, se promítla do výměrů MF. Ustanovení zákona o cenách, na která žalovaný odkazuje, nejsou dostatečným základem pro jeho závěr, že cenové regulaci podléhají všechny služby spojené se sociálním pohřbem.
84. Soud opakuje, že tu jde o právo žalobkyně na podnikání podle čl. 26 Listiny. Každý zásah do něj musí mít zákonný základ, sledovat určitý legitimní cíl a omezovat toto právo jen v nezbytném rozsahu. Toho Ministerstvo financí – coby cenový orgán s pravomocí a působností danou mu zákonem o cenách – dosáhlo vydáním výměrů MF. Žalobkyně proto postupovala správně a neporušila své povinnosti, pokud se jich držela a vyhotovovala u sociálních pohřbů kalkulace jen pro pohřební služby, přesně jak to výměry MF požadovaly. Žádnou povinnost, která by jí v souvislosti se sociálními pohřby plynula ze zákona o cenách či výměrů MF, neporušila a nespáchala tedy ani přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách. *Pro jiné než pohřební služby totiž nemusela vést nebo uchovávat evidenci o cenách podle § 11 zákona o cenách.*
85. *Námítky žalobkyně, podle kterých jí cenové předpisy neukládaly povinnost věcně usměrňovat ceny u sociálních pohřbů pro jiné než pohřební služby, jsou tedy důvodné.*

VIII. 4. *Námítky týkající se porušení principů dobré správy nemají vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného*

86. Pokud jde o námitku na porušení principů dobré správy v souvislosti s odkazem na pasáž pardubického rozsudku, pak krajský soud souhlasí se žalovaným, že nemohou mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Stačí jen krátce poznamenat, že podobně pasáže v rozhodnutí orgánů veřejné moci nemají své místo, protože se v naprosté většině případů míjí svým účinkem. Arogance veřejné moci nesluší.
87. Tyto námitky žalobkyně každopádně nejsou důvodné.

IX. Závěr a náklady řízení

88. Soud shledal žalobu důvodnou (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního). Zrušil proto rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V něm žalovaného váže závazný právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
89. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 27 684 Kč. Tato částka se kromě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč skládá z částky 18 600 Kč za šest úkonů právní služby zástupce žalobkyně spočívající v přípravě a převzetí věci (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], čtyř podání ve věci (žaloba, její doplnění, replika na vyjádření žalovaného k žalobě a replika na vyjádření žalovaného k doplnění žaloby) (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účasti na jednání (§ 11 odst. 1 písm. dg advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu] za šest úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 1 800 Kč. A v neposlední řadě DPH, jejímž je zástupce žalobce plátcem, ve výši 4 284 Kč. Celkově tedy 27 684 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu